1
ฝ่าฝืนเลี้ยวขวา

ฝนที่ตกลงมาในช่วงเที่ยงไม่ได้ช่วยบรรเทาความร้อนแต่อย่างใด เพียงชั่วพริบตาแสงอาทิตย์ก็กลับมาสว่างเจิดจ้าอีกครั้ง ทำให้อากาศยิ่งร้อนอบอ้าวมากขึ้น

ใบของต้นการบูรรอบแนวกำแพงโรงเรียนยังไม่ทันแห้งดี จักจั่นที่ซ่อนตัวอยู่ในนั้นก็ส่งเสียงร้องดังสนั่นอย่างอดใจไม่ไหว เสียงก้องกังวานนั้นลอดผ่านใบไม้สีเขียวขจีที่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ บุกทะลวงเข้าสู่แก้วหู ชวนให้รู้สึกรำคาญอย่างยิ่ง

เจ้าหน้าที่ห่าวอวี่กับหัวหน้าฝ่ายธุรการเสี่ยวหยางนำโต๊ะยาวแบบพับได้ซึ่งใช้สำหรับการประชุมมาตั้งบนพื้นที่ว่างหน้าสำนักงาน ปูผ้าลายตารางสีเหลืองห่านลงบนโต๊ะ จากนั้นวางบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหนึ่งลัง เครื่องดื่มหนึ่งลัง คุกกี้กับขนมขบเคี้ยวสองสามห่อ และผลไม้อีกเล็กน้อย

พวกเขาทำงานจนเหงื่อท่วมตัว จนกระทั่งยกม้านั่งทรงเตี้ยมาวางไว้หน้าโต๊ะยาวซึ่งเต็มไปด้วยของเซ่นไหว้เรียงราย จากนั้นยกกะละมังน้ำสะอาดหนึ่งใบพร้อมกับผ้าขนหนูสีฟ้าอ่อนหนึ่งผืนมาวาง

ลงบนม้านั่งเป็นอย่างสุดท้าย

พอถึงเวลาบ่ายสองโมงตรง ห่าวอวี่เห็นว่าผู้อำนวยการและคุณครูหลายคนทยอยเข้าประจำตำแหน่ง จึงรีบวิ่งไปยังสำนักงาน พูดกับคนที่ยังจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์จัดการงานเอกสาร “ครูจื่อเซียว พิธีเซ่นไหว้กำลังจะเริ่มแล้วครับ”

ชายหนุ่มวางงานในมือลงชั่วคราว แล้วเดินออกมาข้างนอกพร้อมกับห่าวอวี่ เมื่อรับธูปหนึ่งดอกมาจากมืออีกฝ่าย ก็ได้ยินผู้อำนวยการกล่าวขึ้น “วันนี้เป็นเทศกาลสารทจีน ลูกศิษย์ตั้งใจจัดเตรียมผลไม้และอาหารมาถวายแด่ดวงวิญญาณทั้งหลาย ขอให้ท่านปกป้องคุ้มครอง... สุขภาพร่างกายแข็งแรง เดินทางแคล้วคลาดปลอดภัย และการงานราบรื่นด้วยเถิด”

ผู้อำนวยการเพิ่งกล่าวจบ ในขณะที่ทุกคนกำลังถือธูปกราบไหว้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็เดินมาจากป้อมยามซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบเมตร แล้วเอ่ยออกมา “ครูจื่อเซียว มีสายโทร. เข้ามาหาครูครับ”

ครูหนุ่มยื่นธูปในมือให้ห่าวอวี่ที่อยู่ข้าง ๆ แล้วกลับเข้าไปในสำนักงาน พูดคุยเพียงไม่กี่ประโยคก็วางสาย จากนั้นหยิบกุญแจรถ โทรศัพท์มือถือ และกระเป๋าสตางค์สีดำออกมาจากลิ้นชัก ก่อนจะพูดกับห่าวอวี่ที่เพิ่งตามเข้ามา “ผมจะไปร้านหนังสือสักหน่อยนะ” พูดจบก็สาวเท้าไปยังโรงจอดรถจักรยานยนต์

เขากวาดตามองรถจักรยานยนต์สิบกว่าคันซึ่งมีรูปลักษณ์และสีสันแตกต่างกัน เรียงเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในโรงจอดรถ หนึ่งในยานพาหนะเหล่านั้นมีรถจักรยานยนต์วินเทจรุ่นคลาสสิกสีดำขนาดใหญ่ ถังน้ำมันสีเงินทรงหยดน้ำ มันดูโดดเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ แผ่กระจายความเท่ออกมาทั้งตัว แต่ก็ร้อนระอุในเวลา

เดียวกัน

ครูหนุ่มออกแรงตบเบาะสีดำเพื่อขับไล่ไอร้อน จากนั้นสวมหมวกกันน็อกแบบเต็มใบสีดำ แล้วยกขาอันเรียวยาวขึ้นคร่อมบนรถจักรยานยนต์ทันที

ชายหนุ่มแสนหล่อเหลาขี่รถออกจากประตูโรงเรียนแล้วเลี้ยวขวา รถจักรยานยนต์คันใหญ่พุ่งทะยานไปบนถนนที่แทบจะมีควันพวยพุ่งขึ้นมา

แสงอาทิตย์ร้อนแรงแผดเผาจนแทบกัดผิวคนได้ เพียงไม่กี่นาทีแขนแข็งแรงบึกบึนก็เริ่มร้อนผ่าว เขาถูกโทรศัพท์สายนั้นทำให้กระวนกระวายใจจนไม่สนใจสัญญาณไฟแดง ทั้งยังเลี้ยวขวาโดยไม่ลังเล

ทันทีที่เลี้ยวไปก็เห็นร่างในชุดสีน้ำเงินที่คุ้นเคย สวมหมวกแก๊ปและแว่นกันแดดสุดเท่ ยืนรอจับผู้ฝ่าฝืนกฎจราจรอยู่ใต้ต้นการบูร

เขาฝ่าฝืนกฎจราจรจึงจอดรถ ก่อนจะดับเครื่อง และถอดหมวกกันน็อกออกอย่างยอมรับชะตากรรม ขณะเดียวกันเหงื่อเม็ดใหญ่ก็ไหลลงมาจากหน้าผาก เขายกหลังมือขึ้นเช็ดเหงื่อ แล้วเอ่ยอย่างไม่แก้ตัว “รบกวนคุณตำรวจออกใบสั่งเร็ว ๆ หน่อยนะครับ ผมมีธุระด่วน” เขาเอ่ยพลางหยิบใบขับขี่ออกมา

“ถ้ารู้จักรออีกหกสิบวินาทีตั้งแต่แรกก็คงไม่ต้องมาเสียเวลาสามนาทีหรอก” ตำรวจหนุ่มดูวันเกิดของเขา ‘ยี่สิบแปด’ วัยกำลังหนุ่มกำลังแน่นเลย

เขาพิจารณารูปถ่ายอย่างละเอียดแล้วปรายตามองเจ้าตัว โครงหน้าแข็งแกร่งลึกล้ำ ทว่าท่ามกลางความแข็งแกร่งนั้นกลับซุกซ่อนด้วยความอ่อนโยน แผ่กลิ่นอายของผู้มีความรู้ทางวิชาการ

ออกมาอย่างเลือนราง

‘ผู้ชายคนนี้หน้าตาหล่อเหลาจริง ๆ แต่ทำไมไม่เคารพกฎหมายล่ะ ได้มาพบฉัน ตำรวจน้อยผู้ซื่อสัตย์...หนานตู้โจว ถือว่านายโชคร้ายแล้ว’

หนานตู้โจวเขียนใบสั่งอย่างไม่เร่งรีบ ตัวอักษรหนักแน่นทรงพลังถูกบันทึกลงบนใบสั่งสีแดง

คนที่รอรับใบสั่งก็สุดแสนจนใจ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาเข้างานหรือเลิกงาน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงช่วงที่แดดร้อนแผดเผากลางศีรษะ ไม่ใช่แค่เวลาที่ร้อนอบอ้าวที่สุด แต่ยังเป็นเทศกาลสารทจีน ทำไมถึงมีตำรวจมาเฝ้าตอรอกระต่าย[1] อยู่ที่นี่ล่ะ

ตั้งแต่ลงจากรถ สายตาของเขาก็เอาแต่จับจ้องไปยังบริเวณหนึ่งซึ่งห่างออกไปร้อยเมตร เด็กผู้ชายรูปร่างผอมเล็กคนหนึ่งกำลังปั่นจักรยานที่ไม่สมดุลกับส่วนสูงข้ามถนน ก่อนจะหายไปจากขอบเขตสายตาเขา

เขาร้อง ‘เฮ้ย’ ออกมาด้วยความเสียดาย และพึมพำกับตัวเอง “สายไปแล้ว! คนหนีไปแล้ว”

หนานตู้โจวได้ยินเขาพูดคนเดียว ความสงสัยใคร่รู้ก็ล้นทะลัก แต่จะถามเรื่องส่วนตัวของคนอื่นตามอำเภอใจไม่ได้ ในใจจึงรู้สึกผิดขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

หลังจาก ‘ปฏิบัติตามหน้าที่’ เสร็จ เขาก็เอ่ยขึ้น “ผมคืนใบขับขี่ให้ครับ คุณ ‘ฉา’ ”

เมื่อเห็นตำรวจหนุ่มหล่อ ไม่รู้ว่าเพราะตกใจหรืออากาศร้อน มีอยู่ชั่วขณะหนึ่งที่หัวใจเขาแทบหยุดเต้นกะทันหัน

---

[1] เป็นสำนวนจีน หมายถึง นั่งรอโอกาสมาถึง โดยไม่ทำอะไรเลย

เขารับใบขับขี่กับใบสั่งมาแล้วสวมหมวกกันน็อกที่กอดไว้ในอ้อมแขน จากนั้นบิดคันเร่ง ขี่ไปยังจุดหมายที่อยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ

ตลอดทางที่ผ่านมา ภาพบรรยากาศของการเซ่นไหว้นั้นคล้ายคลึงกันหมด แม้แต่ร้านหนังสือก็ไม่เว้น

พอเข้าใกล้อาคารพาณิชย์ก็มองเห็นเจ้าของร้านรูปร่างกลมกลึง ตัวเล็กน่ารัก สวมเดรสแขนกุดสีม่วงอมแดงเหมือนบีตรูต กำลังเตรียมเซ่นไหว้ที่อาคารพาณิชย์

เจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงชื่อชิวหงพูดด้วยสำเนียงจีนแบบไต้หวัน “คุณครู คุณมาแล้ว เชิญนั่งด้านในเลยค่ะ”

ครู ‘ฉา’ ดึงประตูกระจกสีน้ำตาลเกาลัดให้เปิดออก ก่อนจะก้าวเข้าไปในพื้นที่คับแคบและมืดสลัว ชั้นโชว์สินค้าสองแถวแบ่งออกเป็นสามส่วน อุปกรณ์เครื่องเขียนมากมายหลากหลายประเภท ดูไม่ค่อยเป็นระเบียบแต่ไม่ถึงกับรกรุงรัง วางอยู่ตรงนั้นอย่างเงียบสงบ ภายในร้านไม่มีเครื่องปรับอากาศ มีเพียงพัดลมสองตัวหมุนไปมาดัง ‘กุกกัก’ จึงร้อนอบอ้าวกว่าข้างนอก ไม่แปลกใจที่ไม่มีลูกค้าแม้แต่คนเดียว เขาใช้มือโบกพัดให้เกิดลม และกำลังจะเดินออกไปด้านนอก แต่เจ้าของร้านกลับเดินเข้ามาเสียก่อน

ครู ‘ฉา’ ยังไม่ทันเปิดปากพูด ชิวหงก็หยิบพัดพลาสติกบนเคาน์เตอร์ขึ้นมา ขณะที่มือเริ่มโบกพัด คำพูดก็พรั่งพรูออกมา

“นึกไม่ถึงเลยว่าจะฉวยโอกาสตอนที่ฉันทำพิธีเซ่นไหว้แอบหนีไป วันนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็ไม่รับโทรศัพท์ ฉันเลยโทร. ไปที่โรงเรียน”

“เขาหยิบอะไรไปเหรอครับ” เขาไม่ได้พูดคำว่า ‘ขโมย’ ออกมาตรง ๆ ในใจยังคงมีความหวังเพียงเสี้ยวเล็ก ๆ

ชิวหงเดินไปยืนข้างชั้นวางของ หยิบพวงกุญแจตุ๊กตาอะคริลิก

สวมชุดลายตารางสีดำเขียวออกมา “ก็อันนี้แหละ ยังโชคดีที่ฉันตาไว คว้าไว้ทัน ข้าวของก็เลยไม่ถูกเขาขโมยไป” เธอโบกพัดไปมาอีกสามที

เมื่ออยู่ใกล้กันเกินไป พอเธอพัดแบบนี้ กลิ่น ‘ป้า’ จึงลอยมาเตะจมูก

ชิวหงบ่นไปเรื่อยเปื่อย โทษนั่นโทษนี่ ราวกับว่าที่ธุรกิจของตนเองไม่ดีเป็นเพราะเด็กที่มีปัญหาครอบครัวคนนี้

“ขอโทษด้วยนะครับ เดี๋ยวรอเปิดเทอม ผมจะประชาสัมพันธ์ให้เด็ก ๆ รู้อีกที” เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะหยิบพวงกุญแจขึ้นมาแล้วถามเธอ “เท่าไหร่ครับ”

ชิวหงรับเหรียญห้าสิบหยวนมาแล้วเอ่ยต่อ “คุณครูคะ ถ้ามีครั้งหน้า ฉันจะแจ้งตำรวจให้มาจัดการแล้วนะคะ”

เขาไม่สามารถพูดอะไรได้อีก ทำได้เพียงเก็บพวงกุญแจใส่กระเป๋า จากนั้นหยิบกุญแจรถออกมา ขึ้นคร่อมรถแล้วขี่ออกไป ร่างถูกแผดเผาใต้แสงอาทิตย์ลุกโชน เขาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าความหงุดหงิดจะระเหยออกไปพร้อมกับเหงื่อ

เขากระหายน้ำ จึงรีบขี่รถกลับโรงเรียนพลางฟังเสียงจักจั่นร้องดังอื้ออึงตลอดทาง

ภายในสำนักงานที่มีโต๊ะทำงานกว่ายี่สิบตัวเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ บรรดาคุณครูซึ่งกำลังแบ่งของเซ่นไหว้กันอยู่ เมื่อพบว่ามีเซมเบ้จมอยู่ในกองขนมก็ได้แต่ส่ายศีรษะ

ครู ‘ฉา’ เลื่อนขนมหนึ่งซองกับเครื่องดื่มสองขวดที่อยู่บนโต๊ะออกแล้วนั่งลง ก่อนจะคว้ากระบอกน้ำเก็บความร้อนขึ้นมากรอกใส่ปากจนหมดไปครึ่งขวดอย่างรวดเร็ว

ห่าวอวี่เดินก้มหน้าเข้ามาด้วยความละอายใจ “ครูจื่อเซียว ผมขอโทษครับ”

แก้มทั้งสองข้างของเขาแดงเรื่อเพราะอากาศร้อน ดวงตาปกคลุมด้วยม่านแห่งความงุนงง

ห่าวอวี่หยิบเซมเบ้หนึ่งห่อออกมาจากด้านหลัง ครู ‘ฉา’ คิดว่าอีกฝ่ายจะยื่นให้ตัวเอง จึงรีบพูด “คุณเก็บไว้กินเองเถอะ”

“แน่นอนว่าผมต้องเก็บไว้กินเองอยู่แล้ว ผมไม่รู้ว่าอันนี้ไหว้ไม่ได้ ปกติแม่เป็นคนจัดเตรียมของเซ่นไหว้ แล้วคุณดูพวกเราสองคนที่เป็นชายฉกรรจ์สิ” ห่าวอวี่ชี้ไปยังครูเสี่ยวหยาง “เขายังเป็นคริสเตียนด้วย พวกพี่ ๆ บอกว่าชอบกินอะไรก็ซื้ออันนั้น นี่ไม่ใช่กินได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เหรอ ใครจะรู้ว่าเซมเบ้ไหว้ได้ แต่เพิ่มคำว่า ‘รื่อหวังรื่อหวัง[2]’ ไม่กี่คำนี้เข้ามาก็ไม่ได้แล้ว มันเป็นความผิดของผมเอง”

โรงเรียนคือสถานที่ที่เป็นกลางทางการเมืองและศาสนา ทว่าประเพณีวัฒนธรรมกลับไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

“ปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ทำไมคุณถึงงมงายล่ะ”

“ก็ไม่ใช่ว่างมงาย แค่บังเอิญเกินไป” ห่าวอวี่นึกถึงบรรดาคุณครูในห้องแนะแนวเมื่อภาคเรียนที่แล้ว ซึ่งได้ซื้อสับปะรดมากินทำให้มี ‘ภาระหน้าที่’ เพิ่มขึ้น ทั้งยังพูดกันว่าไม่กล้ากิน ‘สับปะรด[3]’ ที่โรงเรียนอีกแล้ว เรื่องดีไม่มาเยือน แต่ผู้ปกครองที่รับมือยากกลับหลั่งไหลเข้ามาไม่ขาดสาย จนทั้งภาคเรียนอลหม่านวุ่นวายไปหมด

---

[2] มาจาก 日王日王 ถ้านำคำว่า 日 (รื่อ) กับ 王 (หวัง) มารวมเข้าด้วยกันจะเป็น 旺 แปลว่า เจริญรุ่งเรือง

[3] เนื่องจากสับปะรดในสำเนียงไต้หวันพ้องเสียงกับคำว่า 旺来 (วั่งไหล) ซึ่งมีความหมายว่า ความเจริญรุ่งเรืองมาถึงแล้ว ความเจริญรุ่งเรืองในที่นี้หมายถึงภาระหน้าที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเกิดจากเด็กนักเรียนหรือผู้ปกครองนำปัญหามาให้

“เอามาให้ผม” ครู ‘ฉา’ รับเซมเบ้มา ก่อนจะฉีกถุงโปร่งใส ดึงซองเล็กออกมา แล้วเอาเข้าปากเคี้ยวดัง ‘กรอบ กรอบ กรอบ’ หลังจากนั้นไม่นาน เขาตบไหล่ห่าวอวี่พลางเอ่ยปลอบใจ “ไม่เป็นไร ขนมมีไว้ให้กิน”

วันหยุดอันร้อนอบอ้าวถูกกลืนหายไปอย่างเงียบเชียบ กระทั่งสามสัปดาห์ต่อมาก็ถึงวันต้อนรับการเปิดภาคเรียน และต้อนรับการมาถึงของ ‘คุณตำรวจ’

เขาในฐานะที่เป็นหัวหน้าฝ่ายการศึกษาและการดำรงชีวิตมักจะยุ่งเป็นพิเศษ เพราะช่วงเปิดภาคเรียนมีเรื่องควรระวังมากมาย ที่ต้องประชาสัมพันธ์ และยังต้องทำให้พวกจอมซนที่จิตใจไม่รู้หลุดลอยไปไหนกลุ่มนั้นกลับมาสำรวมจิตใจ

หัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียนเอ่ย “วันนี้ผมจะออกไปประชุมข้างนอก อีกสักพักเจ้าหน้าที่ตำรวจ ‘ชาย’ ที่มาให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็ก สตรี และการจราจรจะมาถึง รบกวนคุณด้วยนะ”

ก็แค่ตำรวจคนหนึ่ง เขาไม่เข้าใจว่าทำไมหัวหน้าต้องเน้นย้ำว่าเป็นผู้ชาย หรือหัวหน้าเข้าใจผิดคิดว่าเขาสนใจเจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงที่มาคราวก่อน ขณะกำลังจะถามให้ชัดเจน หัวหน้าก็หายตัวไปไม่เห็นเงาแล้ว และระหว่างที่เขากำลังงงงวยอยู่นั้น ก็เห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพาเจ้าหน้าที่ตำรวจชายมาหาตนเองพอดี

หนานตู้โจวมองคนที่พรหมลิขิตให้ได้พบหน้ากันหนึ่งครั้ง แล้วแย้มยิ้ม พลางเอ่ยทักทาย “ครู ‘ฉา’ ใช่ไหมครับ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยรีบพูดแก้ให้ทันที “ครู ‘จา’ ครับ ไม่ได้อ่านว่า ‘ฉา’ ครั้งแรกผมก็เรียกผิด”

“ครู ‘จา’ ใช่ไหมครับ” คราวนี้หนานตู้โจวยิ้มคลุมเครือมากกว่า

เดิม

จาจื่อเซียวยิ้มตอบ “อันที่จริงผมชอบให้คนอื่นเรียกว่าครู ‘ฉา’ มากกว่าครับ”

เวลาเรียก ‘ครูจา ครูจา’ เขารู้สึกว่าสักวันหนึ่งตัวเองจะกลายเป็นครู ‘เฮงซวย[4]’ ตามที่ทุกคนพร่ำเรียกกันจริง ๆ

“คุณตำรวจชื่อว่าอะไรครับ” จาจื่อเซียวถามอีก

“หนานตู้โจวครับ”

“หือ!” จาจื่อเซียวอึ้งไปสองสามวินาที ก่อนจะนึกถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ‘ซาย’ ซึ่งหัวหน้าเอ่ยถึงขึ้นมาได้ ที่แท้เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ‘หนาน[5]’ นี่เอง โชคดีที่เขาไม่ดึงตัวหัวหน้ามาซักถาม ไม่อย่างนั้นคงขายหน้าแน่

การที่หนานตู้โจวรู้ว่าตนเป็นครู ความจริงจาจื่อเซียวรู้สึกอิหลักอิเหลื่ออยู่ไม่น้อย ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะแอบพูดลับหลังเมื่อไรว่า ‘ทำไมครูถึงไม่ทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดี รู้กฎหมายแต่ทำไมยังจงใจทำผิดล่ะ’

เหลืออีกสิบนาทีก็จะถึงเวลาเคารพธงชาติ ทั้งสองคนรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

“ถ้าผมคุมเด็ก ๆ ไม่อยู่ รบกวนคุณครูจาช่วยด้วยนะครับ” หนานตู้โจวมาให้ความรู้ที่โรงเรียนเป็นครั้งแรก อันที่จริงในใจเขารู้สึกประหม่ามาก ทว่าพอเห็นจาจื่อเซียวแผ่รังสีน่าเกรงขามออกมาทั้งตัว ก็ทำให้ความวิตกกังวลของเขาลดลงไปในทันที

จาจื่อเซียวเห็นปืนที่อีกฝ่ายพกติดตัวจึงเอ่ยหยอกล้อ “ถ้า

---

[4] 查 (จา) ที่เป็นแซ่ของตัวละครพ้องเสียงกับ 渣 (จา) ที่แปลว่า ห่วย เลว เฮงซวย

[5] 男 (หนาน) แปลว่า ผู้ชาย พ้องเสียงกับ 南 (หนาน) ที่เป็นแซ่ของตัวละคร

ตำรวจหนานทำเป็น ‘เอาหูไปนา เอาตาไปไร่’ พวกเขาน่าจะกลัวจนฉี่ราดเลยละ”

ตอนแรกคิดว่าเป็นครูเจ้าระเบียบ พอเห็นว่าอีกฝ่ายก็เล่นมุกได้อย่างคาดไม่ถึง หนานตู้โจวจึงลอบยิ้มในใจ

พวกเขาพูดคุยทำความรู้จักกันแค่คำสองคำ จู่ ๆ ก็มีกองเชียร์โผล่มา เป็นกลุ่มผู้สูงวัย สวมเสื้ออาสาสมัครสีเหลืองสด ในมือถือผ้าสีแดงหนึ่งม้วน ทันทีที่คลี่ผ้าออก พลันเห็นตัวอักษรขนาดใหญ่สีขาวเขียนไว้ด้านบนไม่กี่คำว่า *‘ขับรถก้มหน้า อันตรายเรียกหา’*

จาจื่อเซียวเห็นภาพอลังการแบบนี้ก็ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี ส่วนการให้ความรู้ของหนานตู้โจวก็เรียบง่ายอย่างนี้ ปราศจากความตื่นเต้นและไร้เพลงประกอบ แต่ก็เสร็จสิ้นอย่างราบรื่น

เมื่อภารกิจสำเร็จลุล่วงมักจะต้องถ่ายรูปผลงานสองสามภาพเพื่อเป็นหลักฐาน เหล่าผู้สูงวัยพากันเบียดล้อมหนานตู้โจวกับจาจื่อเซียวให้ถ่ายรูปร่วมกัน ทั้งสองไหล่ชิดไหล่ พร้อมกับยิ้มอย่างเกร็ง ๆ

คนรอบข้างอยากให้พวกเขาทำตัวเป็นธรรมชาติสักหน่อย หนานตู้โจวจึงยกมือขวาพาดไหล่จาจื่อเซียวเบา ๆ “ไม่รังเกียจใช่ไหมครับ”

‘จะรังเกียจได้ยังไงกัน ข้างล่างมีดวงตากว่าหนึ่งพันสี่ร้อยคู่จับจ้องอยู่’

จาจื่อเซียวยิ้มเล็กน้อย มองดูมือใหญ่ที่เห็นข้อนิ้วชัดเจนของอีกฝ่าย เขาเองก็ยกมือซ้ายของตนพาดลงบนไหล่ตำรวจหนาน แล้วเอ่ยปากพูดอย่างไม่ใส่ใจ “มีมือซ้ายแล้ว จะขาดมือขวาไม่ได้นะครับ”

ไม่รู้ว่าผู้พูดมีเจตนาอะไรหรือเปล่า แต่ผู้ฟังมักตั้งใจเสมอ หรือไม่จริง

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนมาถึงสัปดาห์ที่สองหลังเปิดภาคเรียน จาจื่อเซียวยังคงเป็นห่วงนักเรียนที่ไปขโมยของจากร้านหนังสืออย่าง...หลินจื้อเจี้ยน

แต่น่าเสียดาย เขายุ่งจนไม่สามารถปลีกตัวได้ ตั้งแต่งานประชาสัมพันธ์การเดินแถว ส่งเสริมโรงเรียนเป็นมิตร ทั้งยังมีการฝึกซ้อมป้องกันแผ่นดินไหวและภัยพิบัติในสัปดาห์หน้า ทั้งหมดถูกยัดรวมให้เสร็จภายในเดือนแรกของการเปิดภาคเรียน

เปิดภาคเรียนเป็นช่วงที่งานยุ่งมาก ไม่เว้นแม้แต่ตอนบ่ายวันพุธ บรรดาครูยังไม่มีเวลาว่าง ทุกคนกำลังนั่งอบรมในห้องโสตทัศนศึกษา สิ่งที่คุ้มค่าให้มีความสุขเพียงหนึ่งเดียวคือ สามารถเพลิดเพลินกับอุณหภูมิอันแสนสบายได้อย่างเต็มที่ แต่ข้อเสียก็คืออาจจะสบายเกินไปจนฝันถึงท่านโจวกง[6]

วิทยากรถือไมโครโฟนพูดจาฉะฉานอยู่ข้างหน้าอย่างมั่นใจ โทรศัพท์มือถือของจาจื่อเซียวสั่น ‘ครืด ๆ’ อยู่บนโต๊ะพับขนาดเล็ก เขามองเห็นคำว่า ‘เจ้าหน้าที่ตำรวจ’ สี่คำนี้แสดงบนหน้าจอ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือเดินออกจากห้องอันเย็นสบาย

หนานตู้โจวบอกว่าจะส่งรูปให้เขา ดังนั้นทั้งสองจึงแลกเบอร์โทรศัพท์และเพิ่มเพื่อนกัน ตอนนั้นจาจื่อเซียวคิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร หรือว่าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์จะกลายร่างเป็นหมาป่าตัวใหญ่อย่างนั้นเหรอ วันเวลาผ่านไปนานเข้า นึกไม่ถึงว่าเขาจะยังตั้งตารอคอยสายจากอีกฝ่ายอยู่นิดหน่อย แต่คาดไม่ถึงว่าครั้งแรกที่ได้รับสายจะอยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ และยิ่งคาดไม่ถึงว่า สถานที่ที่ได้เจอกับหลินจื้อเจี้ยนเป็นครั้งแรกหลังเปิดภาคเรียน ก็คือสถานี

---

[6] เทพแห่งความฝัน

ตำรวจ

ทันทีที่จาจื่อเซียวก้าวเข้าไปในสถานีตำรวจ เขาก็เห็นเด็กชายผิวสีแทนนั่งฟุบหน้าอยู่บนโต๊ะว่างตัวหนึ่ง

“คุณตำรวจหนาน...นี่มันเกิดอะไรขึ้นครับ”

หนานตู้โจวลากเขาไปคุยที่มุมหนึ่ง “จับได้คาหนังคาเขาเลยครับ ผมติดต่อผู้ปกครองไม่ได้ ก็เลยโทร. หาคุณแทน”

“เจ้าของร้านแจ้งตำรวจให้มาจัดการจริง ๆ ด้วย” จาจื่อเซียวไม่รู้ว่าควรจัดการเรื่องนี้ยังไงดี จึงถามอีกฝ่าย “จะส่งไปให้ศาลเยาวชนจัดการเหรอครับ”

“ส่งไปที่ศาลก็ไม่ได้พิจารณาคดีหรอกครับ แทนที่เจ้าของร้านจะแจ้งความ ให้พวกเราพาคนกลับไป แล้วอบรมสั่งสอนยังดีเสียกว่า”

ความใจกว้างกับการปล่อยปละละเลย มีแค่เส้นบาง ๆ กั้นไว้เท่านั้น

จาจื่อเซียวคิดว่าถ้าไม่ให้ ‘บทเรียนอย่างเข็ดหลาบ’ แก่หลินจื้อเจี๋ยนสักหน่อยคงไม่ได้ “เดี๋ยวผมจะแสดงบทโหด ดุเขาสักสองสามประโยค ส่วนคุณเล่นบทคนดีปลอบเขา หวังว่าเขาจะยอมฟังนะ”

ต้องการแสดงละครงั้นเหรอ ที่แท้โรงเรียนต่างหลอกเด็กแบบนี้นี่เอง

“ทำไมไม่ใช่ผมที่เป็นคนดุล่ะ วันนี้ผมพาเขามาที่สถานีตำรวจ เขาจะยอมฟังคำพูดของผมได้ยังไง ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ในการอบรมสั่งสอน ให้คุณครูจา...จัดการเถอะ”

คำว่า ‘จา’ จำเป็นต้องลากเสียงยาวเน้นย้ำขนาดนั้นเลยเหรอ จาจื่อเซียวไม่คิดโต้เถียงกับอีกฝ่าย แค่บอกผ่านทางสายตาว่า ‘แล้วแต่คุณเลย คุณตำรวจ’

มุมปากที่ยกขึ้นของหนานตู้โจวพลันเรียบตึง เขาขมวดคิ้ว

ท่าทางเปี่ยมด้วยความซอบธรรมดูน่าเกรงขาม บรรยากาศในสถานีตำรวจจริงจังขึ้นมาฉับพลัน แม้แต่จาจื่อเซียวก็ยังรู้สึกนับถือเขา เสียงที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดเพิ่งหลุดออกมาได้เพียงสามคำ “เจ้าหนูน้อย” หลินจื้อเจี๋ยนก็ร้องไห้โฮทันที

หนานตู้โจวใช้สายตาขอความช่วยเหลือมองไปที่จาจื่อเซียว ความหมายคือ ‘ยังเล่นต่อไหม’

จาจื่อเซียวขยิบตาบอกเป็นนัย ‘เริ่มไปแล้ว จะล้มเลิกกลางคันไม่ได้ อีกอย่าง อย่าให้ท่าทางน่าสงสารของเขาหลอกเซียวล่ะ’

หนานตู้โจวทำหน้าบึ้งตึงอีกครั้งขณะพูดออกมา “...ถ้ายังขโมยอีก จะตัดมือเลยนะ!”

จาจื่อเซียวรู้สึกเอ็นดูประโยคนี้ของหนานตู้โจวจนเกือบหลุดขำ จึงกระแอมสองครั้ง “อาเจี๋ยนรู้ตัวว่าผิดหรือยัง”

หลินจื้อเจี๋ยนพยักหน้าทั้งน้ำตา ตอบด้วยเสียงสะอึกสะอื้น “รู้แล้วครับ”

จาจื่อเซียวเห็นว่าผู้ปกครองยังไม่มาสักทีก็เข้าใจดี “รู้ว่าผิดก็ต้องแก้ไข คุณอาตำรวจจะได้ไม่...ตัดมือเธอ มาเขียนหนังสือสำนึกผิดกับจดหมายขอโทษ แล้วพรุ่งนี้ไปขอโทษที่ร้านหนังสือ”

พอหนานตู้โจวได้ยินจาจื่อเซียวพูดแบบนั้นก็รีบหยิบกระดาษเปล่ากับปากกามาให้ทันที

หลินจื้อเจี๋ยนเขียนหนังสือสำนึกผิดตามคำสั่งของคุณครูจาเงียบ ๆ

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนอื่น ๆ เห็นพวกเขาทั้งสองส่งบทกันเป็นปี่เป็นขลุ่ย ร่วมมือกันดีมาก ให้ความรู้สึกเหมือนสามีภรรยาร่วมการแสดงมากทีเดียว

“เด็กหายไปทั้งบ่าย ผู้ปกครองไม่เป็นห่วงเหรอ” หนานตู้โจว

อดสงสัยไม่ได้จริง ๆ “โทรศัพท์ก็ไม่มีคนรับ”

คุณครูจาเห็นเรื่องแปลกแบบนี้จนชิน เลยกระซิบข้างหูเขา “ได้ยินว่าตอนอยู่ ป.1 แม่เขาเล่นเกมมือถือทั้งคืน วันต่อมาขี้เกียจส่งเขาไปโรงเรียน สุดท้ายก็ไม่มาเลย หนึ่งสัปดาห์เรียนห้าวัน ขาดเรียนไปแล้วสามวัน”

คนอื่นตกปลาสามวันตากแหสองวัน[7] แต่หลินจื้อเจี้ยนกลับตรงกันข้าม

จาจื่อเซียวจ้องหลินจื้อเจี้ยนที่กำลังก้มหน้าก้มตาเขียน ก่อนจะหันไปพูดกับหนานตู้โจวต่อ “พอขึ้น ป.2 ความสามารถในการเคลื่อนไหวดีขึ้นหน่อย เพราะครูอบรมสั่งสอนอย่างเคร่งครัด เขาก็เลยมาโรงเรียนด้วยตัวเองได้”

ตอนที่หลินจื้อเจี้ยนมาโรงเรียนก็ไม่เดินบนถนนใหญ่ เขาชอบใช้ทางลัด ดึงดันจะเดินบนคันนาเล็ก ๆ ให้ได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเหยียบพลาดตกลงไปในทุ่งนา ทำให้มาโรงเรียนในสภาพที่ทั้งตัวเปื้อนไปด้วยโคลน เมื่อเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น จาจื่อเซียวถึงได้รู้ปัญหาที่แท้จริงในบ้านของเขา ปัจจุบันเขาขึ้น ป.3 แล้ว ตอนบ่ายไม่มีเรียนก็มักเดินเอ้อระเหยลอยชายอยู่ข้างนอกเป็นประจำ และตอนนี้เขาก็มาอยู่ที่สถานีตำรวจ

หลินจื้อเจี้ยนเขียนหนังสือสำนึกผิดกับจดหมายขอโทษเสร็จเรียบร้อยแล้ว ม่านราตรีก็เริ่มปกคลุมท้องฟ้า ดูเหมือนถ้ารอต่อไปก็ยังคงไม่มีบทสรุปอยู่ดี

หนานตู้โจวจึงพูดขึ้น “เดี๋ยวผมไปส่งเด็กกลับบ้านเองครับ”

“ผมจะไปกับคุณด้วย เพื่อไม่ให้เด็กร้องไห้งอแงจนวุ่นวาย”

---

[7] เป็นสำนวนจีน หมายถึง ทำสิ่งหนึ่งอย่างไม่ต่อเนื่อง ไม่จริงจัง

จาจื่อเซียวเคยไปตามหาหลินจื้อเจี้ยนที่ไม่มาโรงเรียนสามวัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงรู้ทางไปบ้านของอีกฝ่าย

หนานตู้โจวเปลี่ยนมาสวมเสื้อเชิ้ตสีดำพอดีตัวกับกางเกงยีนผ้าฟอก เดินออกมาจากห้องพักทางด้านหลัง แล้วพูดกับเพื่อนร่วมงาน “หลังจากไปส่งเด็กแล้ว ฉันก็จะกลับเลยนะ”

หนานตู้โจวพาทั้งสองคนเดินผ่านรถตำรวจสองคันมายังรถเอสยูวีสีดำคันหนึ่ง หลินจื้อเจี้ยนขึ้นไปนั่งเบาะหลังเป็นคนแรก

“คุณครู เชิญขึ้นรถครับ” เขาเห็นจาจื่อเซียวลังเล จึงเอ่ยเสริมอีก “ยังไงก็อยู่ในเขตโรงเรียน เดี๋ยวค่อยพาคุณกลับมาเอารถ”

ความตั้งใจเดิมของจาจื่อเซียวคือ ตนจะขี่รถจักรยานยนต์นำทางอยู่ข้างหน้า ไม่ใช่นั่งรถคันเดียวกัน เขาเหลือบมองหลินจื้อเจี้ยนที่กระวนกระวายใจแวบหนึ่ง ก่อนจะขึ้นไปนั่งเบาะหลังเป็นเพื่อนเด็กชาย

รถแล่นคดเคี้ยวไปตามเส้นทางเล็กๆ ในชนบท จากนั้นหยุดลงหน้าบ้านสองชั้นหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางบ้านที่เรียงรายเป็นแถว

ท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว ภายในบ้านไม่มีแสงไฟ ข้างนอกมีรถจักรยานยนต์คันหนึ่งจอดอยู่ จาจื่อเซียวรับรู้โดยสัญชาตญาณว่าผู้ใหญ่น่าจะอยู่ในบ้านจึงกดกริ่ง ทว่าไม่มีใครตอบรับ จึงก้มศีรษะลงถามหลินจื้อเจี้ยน “แม่เธออยู่บ้านหรือเปล่า เธอมีกุญแจไหม”

หลินจื้อเจี้ยนลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “อยู่ครับ แต่ว่า... แม่ชอบเล่นมือถือในความมืดอยู่บ่อยๆ” จากนั้นหยิบกุญแจสองดอกออกมาจากกระเป๋า

ประตูสเตนเลสที่ปกคลุมไปด้วยฝุ่นเป็นชั้นๆ ถูกเปิดออก

กะทันหัน มองเห็นหญิงสาวสวมเสื้อตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้น ใบหน้าดูเหนื่อยล้า น้ำเสียงไร้เรี่ยวแรงเจือความขุ่นเคืองเล็กน้อย “พวกคุณเป็นใคร มีธุระอะไร”

หนานตู้โจวไม่ชอบท่าทีของเธอเลยจริง ๆ จึงถามกลับ “ทำไมถึงไม่รับโทรศัพท์”

ตอนบ่ายเขาโทร. ต่อเนื่องเกือบสิบสาย ทว่าไม่มีใครรับแม้แต่สายเดียว เป็นอย่างที่จาจื่อเซียวพูดไว้จริง ๆ ด้วย น่าจะยุ่งอยู่กับการไถโทรศัพท์ เล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ ถึงเห็นก็ทำเหมือนไม่เห็น ได้ยินก็ทำเหมือนไม่ได้ยิน

“อาเจี้ยน เข้ามาสิ”

“แล้วพบกันครับคุณครู...” หลินจื้อเจี้ยนก้มหน้าก้มตาเดินไปอยู่ข้างหลังเธอเงียบ ๆ

“ที่แท้ก็เป็นคุณครูนี่เอง”

อุตส่าห์ใจดีพาเด็กมาส่งที่บ้าน นึกไม่ถึงว่าแม้แต่จะกล่าวขอบคุณสักคำก็ไม่มี สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงแค่ท่าทีเย็นชากับน้ำเสียงแย่สุด ๆ เธอไม่เห็นใครอยู่ในสายตาสักนิดเดียว ตำรวจน้อยผู้ซื่อสัตย์โมโหจนเกือบตะโกนออกมาสองคำว่า ‘หญิงชั่ว’

เขาส่ายหน้าอยู่ในใจตลอดเวลา... ‘สังคมกำลังเสื่อมถอยลงทุกวัน จริยธรรมแห่งความเป็นครูสูญสลายไปหมดสิ้น!’

เป็นเขาเองที่ต้องการมาส่งเด็ก ส่วนจาจื่อเซียวเป็นห่วงเลยมาด้วยกัน เมื่อพบความอยุติธรรม ไม่ชักดาบเข้าช่วยเหลือ แล้วจะรอถึงเมื่อไร

หนานตู้โจวควักบัตรยืนยันตัวตนออกมาแสดง ในที่สุดเธอก็มีท่าทีประหม่าขึ้นมาเล็กน้อย

“คุณตำรวจ ถ้าอาเจี้ยนของเราทำเรื่องไม่ดีอะไร เดี๋ยวฉันจะ

สั่งสอนเขาให้ดีอย่างแน่นอนค่ะ”

“ก็แค่หยิบเอาของจากร้านหนังสือไปโดยไม่จ่ายเงิน” เสียงทุ้มต่ำของหนานตู้โจวแข็งกระด้าง

เธอจ้องหลินจื้อเจี๋ยนพลางพูดออกมา “ครูที่โรงเรียนไม่สอนเหรอ”

จาจื่อเซียวรู้สึกสิ้นหวังจนพูดไม่ออก โดยเฉพาะกับผู้ปกครองที่ไม่รู้จักแยกแยะถูกผิดประเภทนี้ ครั้านจะพูดกับเธอให้เปลืองน้ำลายอีกแล้วจริง ๆ

จากการสังเกตของเขา เด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม แทบทั้งหมดมาจากผู้ปกครองที่มีปัญหา เพราะพวกเขาไม่เคยคิดว่าการอบรมสั่งสอนลูกให้ดีเป็นหน้าที่ของตนเอง ดังนั้นทุกครั้งที่เกิดเรื่องขึ้น ผู้ปกครองจึงเอาแต่โทษคนอื่น ทว่าไม่หันมาทบทวนตนเอง

“การอบรมสั่งสอนลูกเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ ไม่ใช่ของครู แล้วก็ไม่ใช่ของตำรวจ”

จาจื่อเซียวคาดไม่ถึงว่าหนานตู้โจวจะเข้าข้างตน ทั้งยังระบายความคับแค้นแทน ทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับผู้ปกครองแบบนี้ เขารู้สึกหมดแรงอยู่บ่อย ๆ ไม่ว่าครูคนหนึ่งจะพยายามมากมายแค่ไหน ก็ไม่อาจแทนที่บทบาทของพ่อแม่และครอบครัวได้เลย

เสียงของคนแปลกหน้าจะไม่ดึงดูดความสนใจของเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกันได้อย่างไร พวกหล่อนโผล่ออกมามีส่วนร่วมทีละคน ทว่าผู้เป็นแม่กลับรีบปิดประตูอย่างร้อนตัว

หนานตู้โจวรู้ว่าถ้าฟังพวกหล่อนซุบซิบนินทากันจะต้องพลาดเวลาอาหารมื้อเย็นแน่ เขาจึงฝากฝังง่าย ๆ ไม่กี่ประโยค “ถ้าข้างบ้านมีเสียงผิดปกติ อย่าลืมโทร. แจ้งตำรวจนะครับ”

ถ้าพวกหล่อนได้ยินเสียงผิดปกติจริง ๆ นั่นก็แสดงว่าเป็นเรื่อง

ใหญ่แล้ว

หนานตู้โจวหันหลังกลับแล้วช่วยเปิดประตูรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับ จาจื่อเซียวก็เข้าไปนั่งอย่างไม่เกรงใจ

คนที่เพิ่งขึ้นรถมาเอ่ยด้วยความเดือดดาล “ข้าวหนึ่งชนิดสามารถเลี้ยงคนออกมาได้ร้อยประเภท ไม่เคยเจอแม่ที่ไร้ความรับผิดชอบแบบนี้มาก่อนเลย คุณครู คุณอย่าถือสาคำพูดของเธอเลย ผมเคารพครูจากใจจริงนะครับ”

“ผู้ปกครองแบบนี้ผมเจอมาเยอะแล้วครับ แค่รู้สึกสงสารเด็กน่าเสียดายที่พวกเราเลือกพ่อแม่ไม่ได้”

หนานตู้โจวเห็นด้วยอย่างยิ่ง ราวกับว่าครอบครัวของครูจาก็มีปัญหาของตัวเองเหมือนกัน

เมื่อเห็นจาจื่อเซียวค่อนข้างหดหู่ เขาพลันนึกถึงธุระด่วนที่อีกฝ่ายเคยพูดครั้งก่อน บางทีถ้าวันนั้นเจ้าตัวจัดการได้ทันเวลา เด็กก็คงไม่ต้องมาสถานีตำรวจในวันนี้ เขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความรู้สึกผิดเล็กน้อย “ถ้าไม่รังเกียจ พวกเราไปกินข้าวด้วยกันสักมื้อนะครับ ผมเลี้ยงเอง”

จาจื่อเซียวซึ่งมักกินข้าวคนเดียวเป็นประจำลังเลว่าจะตอบรับหรือควรปฏิเสธดี

หนานตู้โจวบีบบังคับกลาย ๆ “คุณอยู่บนรถผมแล้ว ไม่ตอบรับคงไม่ได้”

จาจื่อเซียวไม่เคยเจอคนที่แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน “ผมจำได้ว่าคุณเป็นตำรวจ ทำไมรู้กฎหมายแต่ทำผิดเสียเองล่ะ” ในที่สุดเขาก็ได้เอาคืน

“ข้อหาอะไรเหรอ”

“ละเมิดเสรีภาพส่วนบุคคล หรือว่าไม่ใช่ งั้นก็เป็น ‘ลักพาตัว’

ได้ไหมครับ คุณตำรวจ”

“แต่ว่าคุณสมัครใจขึ้นรถผมเองนะ...”

หนานตู้โจวพูดยังไม่ทันจบ จาจื่อเซียวก็พูดเย้าแหย่ขึ้น “ผมจะไปรู้ได้ไงว่า ‘รถตำรวจ’ ก็กลายเป็นรถโจรได้เหมือนกัน”

ทั้งสองต่างสบตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียงหัวเราะสดใสกังวานจะดังก้องภายในรถ

หนานตู้โจวคิดว่าเมื่อครู่ตนเองน่าจะสมองผิดเพี้ยนไป ถึงได้บังคับอีกฝ่ายขึ้นรถมาด้วยกัน จึงถามอย่างแกะหายล้อมคอก[8] “คงไม่ใช่ว่าภรรยากำลังรอคุณกลับบ้านไปกินข้าวเย็นด้วยกันอยู่หรอกนะ”

สุภาพอ่อนโยน มีมารยาท กิริยาท่าทางสง่างาม ทั้งยังประกอบอาชีพมั่นคง ต้องแต่งงานแล้วแน่นอน ความรู้สึกห่อเหี่ยวผุดขึ้นในใจของหนานตู้โจวอย่างไม่ทราบสาเหตุ

จาจื่อเซียวชำเลืองมองคนขับรถหนุ่มสุดหล่อแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบอธิบาย “ผมหัวเดียวกระเทียมลีบ ไม่มีใครรอผมอยู่หรอก ไม่ต้องกังวล กินข้าวก็ได้ แต่ขอหารกันนะ” ไม่มีเหตุผลให้หนานตู้โจวต้องจ่ายค่าอาหารคนเดียวจริง ๆ จาจื่อเซียวคิดเช่นนี้

ขณะที่หนานตู้โจวกำลังมีความสุขอยู่ในใจ กลับได้ยินจาจื่อเซียวเอ่ยต่อ “แล้วก็...”

“อะไรเหรอ” นึกไม่ถึงว่ายังมีเงื่อนไขอีก

“อย่าคิดจะเป็นพ่อสื่อเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นผมจะกระโดดลงจากรถเดี๋ยวนี้เลย”

หนานตู้โจวมองจาจื่อเซียว ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าน่าสนใจ...

---

[8] เป็นสุภาษิตจีน หมายถึง เรื่องเกิดขึ้นแล้วจึงคิดแก้ไข

ผู้ชายพรีเมียมแบบนี้ไม่เก็บไว้แล้วยังผลักไสออกไป สมองของเขาไม่ได้เสียสติสักหน่อย

“วางใจได้ รอบตัวผมไม่มีผู้หญิงวัยแต่งงานที่เหมาะสมกับคุณหรอก” ‘ถ้าเป็นผู้ชายคุณรับได้ไหม ตรงหน้าก็มีอยู่หนึ่งคน’ เขายิ้มบาง ๆ ให้จาจื่อเซียว

จาจื่อเซียวต้องยอมรับว่าหนานตู้โจวหล่อมากจริง ๆ นึกถึงตอนที่พบกันครั้งแรก แม้ไม่มีวาสนาได้เห็นดวงตาลึกล้ำภายใต้แว่นกันแดดคู่นั้น ทว่าพอริมฝีปากได้รูปยกขึ้นเล็กน้อย คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม กลับทำให้น่าหลงใหลอย่างยิ่ง เมื่อมองริมฝีปากสีแดงอ่อนราวกลีบดอกไม้คู่นั้น เขาอยากลิ้มลองมากว่ารสชาติของมันจะเป็นอย่างไรกันแน่ บางทีอาจมีกลิ่นหอมจาง ๆ อยู่ก็ได้

แม้ได้รู้จักตำรวจน้อยเพียงผิวเผิน แต่สิ่งที่จาจื่อเซียวชอบที่สุดคงเป็นความยุติธรรมของเขา ดูเหมือนนิสัยผิดแปลกจากมนุษย์มนาบ้าง แต่ในความเป็นจริงกลับอบอุ่นมาก

รถยนต์แล่นออกมาจากเส้นทางเล็ก ๆ ในชนบท ขับเคลื่อนเข้าสู่เขตจัดสรรใหม่ ผ่านไปไม่กี่นาทีก็หยุดลงข้างถนนใหญ่กว้างขวาง แถบนี้มีร้านอาหารมากมาย ไม่ว่าจะเป็นอาหารจีน อาหารญี่ปุ่น หรืออาหารประจำชาติล้วนมีหมด ทั้งสองคนเดินเข้าร้านอาหารตามสั่งราคาประหยัดร้านหนึ่ง แล้วสั่งกับข้าวสามอย่างและอาหารประเภทแกงหนึ่งถ้วย

จาจื่อเซียวไม่อยากจะสอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวของคนอื่น แต่ยังคงเห็นแก่ตัวบ้างนิดหน่อย เขากินอาหารสองสามคำ แล้วแสร้งถามอย่างไม่ใส่ใจ “คุณตำรวจก็โสดเหมือนกันเหรอครับ”

“ทำงานลากยาวขนาดนี้ ใช้ชีวิตก็ไม่เป็นเวลา คุณคิดว่าผมจะหาแฟนได้เหรอครับ คุณครู”

คนหนึ่งเอ่ยขาน ‘คุณครู’ มา ส่วนอีกคนก็เรียก ‘คุณตำรวจ’ กลับไป แม้ระดับเสียงสนทนาของพวกเขาจะไม่ดัง แต่พอมีคนเดินผ่านก็อดเหลือบมองสองหนุ่มหล่อไม่ได้

จาจื่อเซียวไม่ชอบเวลาที่อยู่นอกรั้วโรงเรียนแล้วยังมีคนเรียกเขาว่า ‘คุณครู’ จึงพูดขึ้น “เรียกผมว่าจื่อเซียวเถอะ ถ้าเรียกต่อไปไม่แก่[9] ก็คงถูกเรียกจนแก่แล้วละ”

“น้อง...จื่อเซียวเรียกพี่ว่าตู้โจวก็ได้”

น้องงั้นเหรอ จาจื่อเซียวไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายมีสิทธิ์อะไรมาเรียกเขาว่าน้อง ง่าย ๆ ก็คือจงใจลวนลามเขาแน่นอน

“มาลองกินเต้าหู้[10] กระทะร้อนสักคำสิ” หนานตู้โจวเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

“เฮ้ย!” จาจื่อเซียวอุทานออกมาด้วยความไม่พอใจเล็กน้อย จู่ ๆ ก็นึกอะไรขึ้นมาได้

“วันนั้น... ใบขับขี่ใช่ไหม”

“สมกับที่เป็นครู ฉลาดเป็นกรด” หนานตู้โจวลุกขึ้น แล้วถามอีกฝ่าย “พวกเรามาชนแก้วกัน นายดื่มอะไร”

ถึงยังไงก็ดื่มเหล้าไม่ได้อยู่ดี ดื่มอะไรก็ไม่สำคัญหรอก

จาจื่อเซียวตอบ “ได้หมด”

หนานตู้โจวหยิบแก้วมาสองใบพร้อมกับซาข้าวบาร์เลย์หนึ่งขวด “ฉลองให้กับมิตรภาพของพวกเราสองคน ชนแก้ว!”

เพิ่งรู้จักกันไม่กี่ชั่วโมง จะเอามิตรภาพมาจากไหนล่ะ จาจื่อเซียวคิดเช่นนี้ในใจ แต่มือกลับยกแก้วขึ้นโดยอัตโนมัติพลางพูด “ขอบคุณ

---

[9] คำว่า ‘ครู’ ในภาษาจีนอ่านว่า เหล่าซือ (老师) ซึ่งคำว่า ‘เหล่า’ (老) แปลว่า แก่

[10] เป็นคำสแลง หมายถึง ลวนลาม

ที่ตอนนั้นนายช่วยพูดแทนฉันนะ”

เสียงแก้วกระทบกันดังกังวานขึ้น มิตรภาพของทั้งสองก้าวไปข้างหน้าอีกขั้นอย่างเป็นทางการ

คุณตำรวจที่ไม่ได้ดื่มเหล้ากลับเมาเสียแล้ว “พูดตามตรงนะ ฉันรู้สึกดีกับ ‘ครู’ เป็นพิเศษ”

“เป็นอัศวินขี่ม้าขาวในชีวิตเหรอ ดูแล้วนายไม่เหมือนพวก ‘เด็กเกเร’ สักหน่อย”

“เรื่องช่วงวัยรุ่นที่ทนคิดย้อนกลับไปไม่ได้น่ะ ไว้มีโอกาสค่อยเล่าให้นายฟัง”

จาจื่อเซียวเห็นประกายความเศร้าเสียใจพาดผ่านดวงตาของหนานตู้โจว จึงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “รอเมื่อไหร่ที่นายอยากเล่าค่อยเล่า ฉันจะตั้งใจฟัง”

สองคนที่พบกันเพียงสามครั้งกลับรู้สึกเสมือนผูกพันมา

แสนนาน พอได้คุยเวลาก็ล่วงเลยผ่านจนถึงสามทุ่ม น่าเสียดายที่พรุ่งนี้ยังต้องไปทำงาน ไม่อย่างนั้นพวกเขาคงได้คุยกันตลอดทั้งคืนยันสว่าง

เมื่อจ่ายเงินเสร็จเรียบร้อยก็เดินออกมาจากร้านอาหาร ไปหยุดข้างรถยนต์ของหนานตู้โจวที่จอดอยู่ใต้ไฟถนนสีเหลืองนวล พอพวกเขาขึ้นนั่งแล้ว รถยนต์ก็แล่นไปยังทิศทางของสถานีตำรวจ หลังจากเลี้ยวโค้งหนึ่งที่เป็นมุมเก้าสิบองศา จู่ๆ ก็เห็นรถจักรยานยนต์คันหนึ่งจอดขวางอยู่ข้างหน้า หนานตู้โจวรีบเบรกกะทันหัน คนขี่รถจักรยานยนต์ลงจากรถเดินตรงมาเคาะกระจก แล้วตะโกนอย่างไม่เกรงใจ “ชนคนแล้ว ทำไมไม่ลงจากรถมาดูหน่อยล่ะ”

เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นฝ่ายจงใจจอดรถกลางถนน!

หนานตู้โจวอยากลงไปต่อยอีกฝ่ายมาก แต่กลับพูดอย่างควบคุมอารมณ์ “ผมมีบันทึกจากกล้องหน้ารถ ผมว่าแจ้งตำรวจให้มาจัดการดีกว่านะ”

ชายคนนั้นไม่มีทีท่าว่าจะกลัวสักนิด รีบควักโทรศัพท์มือถือออกมาโทร. ทันที ผ่านไปสองนาทีตำรวจนายหนึ่งก็ขี่รถจักรยานยนต์มา

ตำรวจคนนั้นเคาะหน้าต่างรถพลางเอ่ย “ลงจากรถด้วยครับ”

หนานตู้โจวถาม “ไม่ทราบว่าคุณอยู่กองกำกับการไหนครับ ขอดูบัตรยืนยันตัวตนหน่อย”

ข้างหน้าไม่มีหมู่บ้าน ข้างหลังไม่มีร้านค้า เป็นคืนเดือนดับลมแรง เหมาะสำหรับการปล้นพอดี

จาจื่อเซียวสังเกตว่าตำรวจคนนี้มาเร็วเกินไป อีกทั้งด้านหลังยังมีรถอีกคันจอดอยู่ไม่ยอมขับออกไป ว่ากันตามปกติ ถ้าข้างหน้าเกิดอุบัติเหตุ ผู้ใช้ถนนต้องขับเบี่ยงหลบแน่นอน นี่ก็ชัดเจนเลยว่าเป็นอุบัติเหตุปลอม แต่เป็นกับดักเพื่อเรียกเงินจริง ๆ

หนานตู้โจวกับตำรวจคนนั้นเริ่มมีปากเสียงกัน เขาระงับอารมณ์กรุ่นโกรธไม่อยู่ ทำท่าจะลงจากรถไปต่อว่าอีกฝ่าย แต่ถูกจาจื่อเซียวดึงไว้ “ตู้โจว นายใจเย็นหน่อย ปิดกระจกรถก่อน”

ตอนนี้ความสนใจทั้งหมดของหนานตู้โจวมารวมกันอยู่บนมือใหญ่ที่จับข้อมือตนเองไว้แน่น หลังจากรอให้หน้าต่างปิดลง ก็ได้ยินจาจื่อเซียวพูดต่อ “พวกเราโทร. แจ้งตำรวจอีกรอบ ฉันสงสัยว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกัน รวมถึงที่อยู่ข้างหลังด้วย ไม่รู้ว่าพวกเขามีกันกี่คนกันแน่ ความปลอดภัยสำคัญที่สุด”

“ถ้าสู้กันขึ้นมาฉันไม่มีทางแพ้พวกเขาแน่” หนานตู้โจวยื่นมืออีกข้างออกไปจับมืออีกฝ่าย “เป็นเพราะนาย ฉันถึงไม่ถือสาพวกเขา

ไม่ใช่เพราะฉันกลัว”

ผู้ชายคนนี้พอถอดชุดเครื่องแบบออกทำไมเปลี่ยนเป็นอีกคน กลายเป็นคนที่มีนิสัยเหมือนเด็กน้อย ทั้งยังค่อนข้างใช้อารมณ์จัดการปัญหาอีกด้วย

‘คุณตำรวจยิ่งมองก็ยิ่งน่ารัก!’

จาจื่อเซียวยิ้มบาง ๆ อย่างอดไม่ได้ จากนั้นเลื่อนกระจกลงแล้วพูดออกมา “พวกเราแจ้งตำรวจแล้ว...”

เขายังพูดไม่ทันจบ ตำรวจปลอมรีบเผ่นหนีไปก่อน ต่อมาคนขี่รถจักรยานยนต์กับรถยนต์ที่อยู่ด้านหลังก็ตามไปกันหมด

หนานตู้โจวพูดด้วยความโมโห “ฉันน่าจะหยิบบัตรตำรวจออกมา แล้วจับพวกเขาถึงจะถูก”

‘เรื่องยุ่งยากในชีวิตคนเรามีมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องทำให้ตัวเองแปดเปื้อนกลิ่นคาวไปทั้งตัวและได้รับบาดเจ็บเพราะคนเลว ๆ หรอก มันไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย’ จาจื่อเซียวคิดในใจ

“วิธีแก้ไขปัญหาแบบนี้ไม่ใช่ว่าดีกว่าเหรอ พวกเขาก็หวังแค่เงินเท่านั้นแหละ” จาจื่อเซียวรู้สึกเป็นห่วงเพื่อนที่เพิ่งรู้จักคนนี้ขึ้นมา “ปกตินายคงไม่ปฏิบัติหน้าที่แบบนี้ใช่ไหม...ตู้โจว”

ตั้งแต่หนานตู้โจวถูกคนข้าง ๆ จับมือ หัวใจก็เต้นอย่างบ้าคลั่งไม่หยุด ยากจะสงบลงจริง ๆ “ปกติฉันเข้าเวรก็เหมือนที่นายเห็นครั้งแรกนั่นแหละ มีระเบียบวินัย ใจเย็นมาก ๆ”

“ไปกันเถอะ” ในสายตาของจาจื่อเซียว ความเย็นชาห่างเหินแบบนั้นดีมากทีเดียว อย่างน้อยก็ไม่ใช้อารมณ์ขณะปฏิบัติหน้าที่ จะได้ไม่เกิดปัญหาที่ไม่จำเป็น “อาชีพตำรวจอย่างพวกนายก็ลำบากเหมือนกันสินะ”

“ใช่แล้ว พวกเรามักถูกมองเป็นที่ระบายอารมณ์ได้ง่ายมาก

เพราะเรื่องที่ให้พวกเราจัดการต้องไม่ใช่เรื่องดีอะไรแน่นอน” เมื่อได้รับความห่วงใยจากเพื่อนใหม่ หัวใจของหนานตู้โจวพลันอุ่นวาบขึ้นมา

จากนั้นไม่นาน รถยนต์ก็มาหยุดหน้าสถานีตำรวจ

พอเห็นจาจื่อเซียวขึ้นคร่อมบนรถจักรยานยนต์ หนานตู้โจวก็เอ่ยถาม “ให้ฉันตามไปส่งนายที่บ้านไหม”

“นี่เป็นแค่อุบัติเหตุ แล้วพวกเขาก็ไม่ได้ตามเรามาด้วย นายรีบกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ ถ้าฉันถึงบ้านแล้วจะส่งข้อความไปบอกนาย แบบนี้โอเคไหม” จาจื่อเซียวสวมหมวกกันน็อก โบกมือลาอีกฝ่าย แล้วขี่รถออกไปอย่างสง่าผ่าเผย

หนานตู้โจวมองเงาร่างของคนบนรถมอเตอร์ไซค์ค่อย ๆ หายลับไปในความมืดยามราตรี ก่อนจะสตาร์ตรถขับกลับไปยังตึกที่ตนพักอาศัย

เขาอยู่ในห้องชุดเล็ก ๆ ห้องหนึ่งในตึกนั้น

ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศที่เพิ่งเปิดยังไม่กระจายไปทั่วห้อง อากาศจึงยังร้อนอยู่ ใจเขาก็ร้อนเช่นกัน เขาปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออก นั่งพิงปลายเตียงอยู่บนพื้น ขณะรอสายจากครูจา

การรอคอยเป็นสิ่งที่แสนทุกข์ทรมาน เขารู้ดี แต่เขาไม่เคยลิ้มลองรสชาติเช่นนี้มาก่อน

วันนั้นที่ออกใบสั่ง เขาไม่เพียงแค่จดจำวันเกิดอีกฝ่ายได้ แต่ยังจำเขตที่พักอยู่ได้อีกด้วย เขามองดูนาฬิกาบนหน้าจอโทรศัพท์เพื่อคำนวณเวลา แล้วพึมพำกับตัวเอง “น่าจะถึงบ้านแล้วนะ”

ทันใดนั้น แอปพลิเคชันข้อความในโทรศัพท์ก็แผดเสียงขึ้น

จาจื่อเซียว *‘ฉันถึงบ้านแล้ว’*

หนานตู้โจวตอบกลับทันที *‘รับทราบ!’*

จาจื่อเซียว *‘ฉันจะไปอาบน้ำแล้วนะ ราตรีสวัสดิ์’*

หนานตู้โจวตอบกลับทันทีอีกครั้ง *‘ราตรีสวัสดิ์’*

ตำรวจหนุ่มโยนโทรศัพท์ลงบนเตียงคิงไซซ์ แล้วผิวปากเบา ๆ อย่างมีความสุขขณะเดินเข้าไปในห้องน้ำ น้ำอุ่นไหลลงมาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าอย่างต่อเนื่อง ชะล้างความเหนื่อยล้าทั้งตัวให้หมดไป จากนั้นเขาเผยรอยยิ้มออกมา เพราะรู้ว่าจะเจอคนที่ทำให้ตนเองอาลัยอาวรณ์ตลอดทั้งคืนได้ที่ไหน

เช้าวันรุ่งขึ้น เวลาประมาณเจ็ดโมงกว่า ๆ แสงแดดส่องสว่างเจิดจ้าเหมือนเคย

จาจื่อเซียวยังคงยืนอยู่หน้าประตูโรงเรียนอันแสนวุ่นวาย มองดูยานพาหนะสัญจรไปมา ทันใดนั้นรถยนต์คันหนึ่งก็พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วจอดขวางหน้าประตูใหญ่ ทำราวกับว่าประตูโรงเรียนเป็นลานจอดรถ

“รบกวนเลื่อนรถไปข้างหน้าด้วยครับ รถสุดที่รักของคุณกำลังจอดขวางประตูอยู่” จาจื่อเซียวกล่าวอย่างใจเย็น

เจ้าของรถได้ยินแต่แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน รถยนต์ยังอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ตรงกันข้าม อีกฝ่ายยังพูดเร่งรัดลูก “เร็วหน่อย ได้ยินที่คุณครูพูดหรือเปล่า เมื่อคืนก็บอกให้แกจัดกระเป๋าหนังสือแล้ว ยังไม่เอาสมุดบันทึกการติดต่อออกมาให้เซ็นอีก”

จาจื่อเซียวเก็บรอยยิ้ม สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม กำลังจะเอ่ยอีกครั้งก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำดังขึ้น “ต้องฟังคำแนะนำของคุณครูนะครับ ขับรถออกไปเดี๋ยวนี้เลย ไม่อย่างนั้นผมจะเขียนใบสั่ง”

รถยนต์คันหรูสีดำที่ทั้งขวางหูขวางตาและขวางทางหายวับไปจากสายตาในชั่วพริบตา

“ยังคงเป็นคุณตำรวจที่จัดการได้”

“อรุณสวัสดิ์ จื่อเซียว” ทันทีที่หนานตู้โจวเห็นคุณครูหนุ่มก็อารมณ์ดีขึ้นมาก ก่อนโน้มตัวเข้าไปกระซิบข้างหู “ฉันรู้ว่าเด็กดื้อจัดการยาก แต่ผู้ปกครองสอนยากกว่า”

“ประโยคนี้นายพูดเองนะ” จาจื่อเซียวอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา “ให้พวกเราคอยทำหน้าที่ดูแลซี้แนะ แต่ความเป็นจริงผู้ใช้ถนนไม่สนใจพวกเราเลย” จึงมีครูเสียชีวิตเพราะเหตุนี้

แต่เมื่อพระพุทธรูปองค์ใหญ่ยืนอยู่หน้าประตูโรงเรียน ก็ไม่มีผู้ปกครองคนไหนกล้าใช้ประตูเป็นช่องจอดรถชั่วคราวอีกเลย

จาจื่อเซียวยืนอยู่ตรงนี้มาเป็นปีแล้ว ตำรวจจะมาตรวจตราแล้วก็ไปในเวลานี้ ทำไมเขาจะไม่รู้ แต่คนที่หยุดลงมาหาเขามีเพียงหนานตู้โจวคนเดียว รู้สึกว่าอีกฝ่ายตั้งใจแวะมาทักทายตนเองโดยเฉพาะ เขาจึงถามด้วยความสงสัย “ไม่ไปตรวจตราต่อเหรอ”

“ตรวจ! ตรวจแน่นอน นายก็รู้ว่าฉันอาจเจอสถานการณ์ฉุกเฉินเหมือนอย่างในตอนนี้ ต้องให้ฉันทำหน้าที่ให้ถึงที่สุดสิ” หนานตู้โจวจ้องอีกฝ่ายเขม็ง “...ต่อให้เป็นรถไฟหรือเครื่องบิน ก็ยังมีล่าช้าเลย”

จาจื่อเซียวรู้สึกขอบคุณความมีน้ำใจของอีกฝ่ายมาก โดยไม่รู้เลยว่าหนานตู้โจวแค่อยากอยู่กับเขานานขึ้นอีกสองสามนาทีเท่านั้น

หนานตู้โจวเป็นตำรวจประจำเขตนี้ ย่อมรู้ว่าโรงเรียนเข้าเรียนและเลิกเรียนกี่โมง ส่วนเวลาทำงานของครูนั้นอันที่จริงทราบได้ง่ายมาก แต่เวลาเข้าเวรของเขาไม่แน่นอนแบบนี้มาตลอด อยากพบกันอีกครั้งก็ทำได้แค่รอตอนโรงเรียนเลิกแล้วค่อยมาเจอสักแวบ เขาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบกล่าวลาและจากไปอย่างรวดเร็ว

จาจื่อเซียวเห็นว่าอยู่เวรมาพอประมาณแล้ว หลังจากเดินวนรอบโรงเรียนหนึ่งรอบจึงกลับไปที่ห้องทำงาน

ห่าวอวี่รีบพุ่งตัวเข้ามา แล้วพูดขึ้น “เมื่อวานเจ้าตัวแสบนั่นก่อเรื่องอีกแล้วเหรอ”

จาจื่อเซียวแค่ยิ้ม แต่ไม่ตอบอะไร

ห่าวอวี่รู้ว่าตนเองเป็นฝ่ายผิด จะเอ่ยคำว่า ‘ตัวแสบ’ ได้อย่างไร จึงรีบเปลี่ยนคำพูดทันที “ได้ยินว่าเมื่อวานคุณอยู่ที่สถานีตำรวจนานมาก...”

“โชคดีที่ได้รับความช่วยเหลือจากคุณตำรวจหนาน ผมคิดว่าเขาน่าจะไม่ทำผิดอีกแล้ว” พอเขานึกถึงคำว่า ‘ตัดมือ’ ก็อดหัวเราะไม่ได้

ห่าวอวี่เห็นจาจื่อเซียวหัวเราะแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ด้วยสัญชาตญาณของนักเขียนตัวเล็ก ๆ บนอินเทอร์เน็ตของเขา ทำให้มองออกว่าคนคนนี้ตกหลุมรักเข้าแล้วแน่นอน!